

Ära solva Juudast!!

Oma ligi 60 eluaasta jooksul olen olnud nii õnnetu, et olen kohanud mitmesuguseid reetureid – mõned neist olid tõelised suurte reeturid, kes olid mulle väga lähedal. Kõik nad varjasid end hea inimese maski taga – niinimetatud sõbrad, end kristlasteks nimetavad inimesed, mõned neist Piiblis hästi orienteeruvad – kõik väitsid, et elu piinab neid, ja rääkisid muid melodramaatilisi lugusid. Aga sügaval sisimas oli asi alati sama: ära kasutamine, tavaliselt rahaline. Nagu parasiidid, kes tungivad ligi, et su verd imeda, või väikesed inimesed, kes on endas eksinud – enamik neist on nartsissid, kellel on endast grandioossed ettekujutused, kuid reaalsusest pole aimugi. Vabandused ja muud sellised asjad on nende sõnavarast ammu unustatud. Kui sa nad avastad – ja sa avastad nad kindlasti, sest mingil hetkel kaotavad nad oma vaiksuse ära kasutamises enesevalitsuse ja paljastavad oma tõelise olemuse –, liiguvad nad kahetsuseta edasi oma järgmise ohvri juurde. Inimesed nimetavad neid Juudasteks. Ja siin tahan ma hetkeks peatuda, sest arvan, et teeme sellele tegelaskujule – Juudasele – ülekohut. Jah, Juudas reetis. Ta reetis kõige puhtama hinge, kes kunagi sellel maal on kõndinud. Selle, kes valis ta paljude hulgast välja ja paigutas ta 12 apostli siseringi. Selle, kes lasi tal näha, kuidas Ta surnuid üles äratas, sünnist saati pimedate silmad avab, leproosikutele väikeste laste naha annab ja puuetega inimestele kõndimise rõõmu kinkib. Selle, kes andis ka temale selle võimu – ja lasi tal neid imesid ise teha! Kristus kutsus Juuda apostliks! Aga Juudas reetis Teda – ja ta reetis Teda raha pärast. Juudas oli rahaarmastaja ja väikevaras. Just nagu mitmed väikevarased, keda ma olen tundnud, kes lähenevad inimestele alati sõbraliku näoga. Kas Juudas armastas Kristust? Kindlasti armastas ta Teda teatud määral. Aga ta armastas ka raha. „Mida te mulle annate, kui ma Tema teile üle annan?“ küsis ta ülempreestritelt, kes nõustusid kõhklematult 30 hõbeseekliga, mis oli tol ajal üsna suur summa – pool aastapalka. Ta unustas imed, ta unustas ideed, ta unustas oma armastuse Kristuse vastu. Või pigem – ta ei unustanud seda. Ta tõestas, et see oli vale armastus. Kolmkümmend hõbeseeklit muutsid selle valearmastuseks. Need kaalusid kaalul

raskemalt. Tuleb aeg, mil armastus Kristuse vastu kaalule pannakse. Teisele poole pannakse midagi – Juudase puhul oli see kolmkümmend hõbeseeplit; teiste puhul midagi muud, olgu see rahaline või mitte. Ja siis osutub armastus Kristuse vastu puudulikuks, kergeks, valeks. „Mene, Tekel, Peres,“ nagu Jumala käsi kirjutas Belšassarile. „Sind on kaalul kaalutud ja leitud puudulikuks“ (Taanieli 5:25). Nii on see ka mitmete reeturitega, keda ma olen kohanud. Võib-olla ei tea ka nemad, et nad reevad. Nad võivad arvata, et on sinu sõbrad ja Kristuse sõbrad. Aga kui kolmkümmend hõbemünti paljastuvad, pistavad nad need rõõmuga oma rinnataskusse ja saadavad sind ristile. Aga siin lõpebki võrdlus Juudaga. Sest niipea, kui Juudas nägi, et Kristust viiakse ristilöömisele, kaotas ta enesevalitsuse. Ta ei oodanud seda. Tema südametunnistus hakkas teda piinama. Ta mõistis, mida ta oli teinud. Ta jooksis templisse ja viskas hõbemündid otse ülempreestrite nägudesse! „Ma olen pattu teinud, reetnud süütu vere!“ hüüdis ta (Matteuse 27:4)!! Juudas kahetses!! Pühakirjas on see selgelt öeldud, kuid ometi on kõik asunud meile selgitama, miks „kahetsus“ ja „süümepiin“ on nende sõnul erinevad. Võib-olla ei sobi Juuda süümepiin nende poolt konstrueeritud narratiivi. Reetur – nagu ka tänapäeva reeturid – ei kahetse oma tegusid. Ta ei viska hõbemünste minema. Ta jääb reeturiks ja küünikuks kuni lõpuni. Ja just nii teevad paljud reeturid tänapäeval. Nad jäävad reeturiteks lõpuni. Nad on oma egoid niivõrd üles kasvanud, et nende südametunnistus on tuimaks muutunud, olematuks. Nagu tundetud loomad, liiguvad nad edasi oma järgmise ohvri juurde. Aga Juudas ei teinud nii. Juudas ei liikunud edasi järgmise ohvri juurde. Ta mõtles järele. Ta nägi, mis oli juhtunud. Ta astus samme meeleparanduse suunas. Ta tunnistas oma patu üles. „Ma olen pattu teinud,“ ütles ta. „Ma olen reetnud süütu vere!“ Ta võttis raha – reetmise hõbemündid – ja viskas need neile näkku. Juudas kahetses. Aga ta ei suutnud taluda seda, mida oli teinud, nii et ta võttis kõie ja poos end üles. Juudasel oli südametunnistus. Ta maksis oma reetmise eest vabatahtlikult eluga. Aga sellest ei olnud kasu. Kas Juudas pääses, ma ei tea? Kogu kristlik kirjandus on teda rünnanud, keskendudes Kristuse reetmise jälgile teole. Aga Jumal tahab, et kõik pääseksid ja jõuaksid tõe tundmiseni (1. Timoteose 2:4). Niisiis näeme sel

päeval, mis Juudasest sai. Aga ta kahetses ja näitas seda mitte sõnadega, vaid tegudega. Hõbemüntide kott ei olnud tema rinnas. Ta oli selle tagastanud. Isegi tema poomine oli lepitustegu. Maksta oma eluga selle kurja eest, mida ta oli teinud. Seega ärgem võrrelgem Juudast mitmesuguste meeleparandamatute reeturitega, kes kannavad oma hõbemünte rinnataskus, loevad neid iga päev ükshaaval läbi ja irvitavad oma „saavutuste“ üle. Juudasele poleks see isegi pähe tulnud. Seega on nad temast palju hullemad.

Arvestades seda kaost, mida kohtumine reeturiga inimese ellu toob, kuidas sattusid need reeturid minu teele – ja võib-olla ka sinu omale? Juhuslikult? Kes teab. Aga Kristus ise valis Juudase, reeturi. Kas Ta teadis algusest peale, et too Teda reedab? Võid öelda: „Kas Jumal ei tea kõike?“ Jah, Ta teab, kuid Ta annab kõigile inimestele võimalusi, ja lõppkokkuvõttes otsustab inimene ise, millist teed valida. Ta valis Juuda, kuigi Ta teadis, kes ta oli ja milline oli tema südame kurjus, mis ühel päeval päevavalgele tuleks. Siiski andis Ta talle võimaluse. See ei olnud paratamatu, et Juudas Teda reedaks. Kristus ei tahtnud, et ta Teda reedaks. Nad oleksid Teda ristilöönud isegi ilma Juudase reetmiseta. Oleks leitud keegi teine – keegi, kes ei kuulunud nende siseringi, keda Kristus oli ükshaaval valinud –, ja see inimene oleks Ta ära andnud. Kristus valis Juuda isiklikult enda lähedusse. Ta usaldas talle rahakoti, kuigi Ta teadis, et too varastab. Ja ometi ei öelnud Ta talle midagi. Võib-olla mõtles Ta: „Võib-olla ta kahetseb. Ma annan talle veel ühe võimaluse.“ Ta teadis selle mehe südame petlikkust; Ta teadis tema minevikku – inimesed ei muutu ööpäevaga vargadeks –, kuid Ta võttis ta enda lähedale. Ta tunnistas selle mehe armastust Tema vastu ja lootis ehk, et see armastus muutub tugevamaks ning et kolmkümmend hõbeseeklit ei suuda seda pea peale pöörata. Seepärast andis Ta talle võimalusi. Ja just seda teeb Kristus paljude reeturite heaks, ning ehk tegi Ta seda minu ja sinu kaudu: Ta annab neile võimalusi. Võimalusi mitte reeturiteks saada. Võimalusi armastuseks. Võimalusi jätta oma tume minevik selja taha. Alustada uuesti. Mõned võivad seda võimalust kasutada. Teised aga jäävad ustavaks seni, kuni kiusav ahvatlus – need kolmkümmend hõbeseeklit – pole veel ilmunud. Niipea kui see kiusatus ilmub,

haaravad nad kolmkümmend hõbeseeklit ja müüvad maha oma usu – või, paremini öeldes, muudavad selle võltsinguks. Loodan, et ühel päeval leiavad nad kahetsuse, isegi kui nad on juba 30 hõbeseeklit võtnud ja neid tagasi anda ei saa. Jumal võtab vastu kõik, kes kahetsevad. Ta ei sulge kunagi ust tõeliselt kahetseva inimese ees. Aga lõpuks jookseb liiv liivakellas otsa ja saabub lõpp. Ja siis ei ole enam ruumi kahetsusele. Mis puutub neisse, keda on reedetud, siis peaksid nad leidma lohutust selles, et nad tegid Jumala tahet – nad tegutsesid ustavalt, armastuse ja kaastundega, kooskõlas oma põhimõtete ja evangeeliumi põhimõtetega, isegi nende inimeste suhtes, kes seda ei väärinud – ja sellel Päeval, mille kohta on kirjutatud: „Ja Jumal pühkib ära kõik pisarad nende silmist; surma ei ole enam, ega leina, ega nuttu. Ei ole enam valu, sest endised asjad on möödunud.“ (Ilmutuse raamat 21:4)